

K A Z A L O

Janez Kavčič:

7 KAKOR SANJE IN STVARNOST OBENEM

21 P E S M I

- 23 Vrata
- 24 Mati
- 25 Upanje
- 27 Nataša
- 28 Vrtnica
- 29 Šepet
- 30 Nostalgija
- 31 Domovina
- 33 Sneg
- 34 Rada bi ti povedala
- 35 Slutnja
- 38 Apokalipsa
- 39 Košarica
- 41 Vlak
- 42 Baraka
- 43 Pršut
- 45 Lojze
- 46 Travestit
- 47 Vrtiljak
- 48 Sanje
- 49 Molitev
- 50 Spoved
- 51 Berač
- 52 Tema
- 53 Malodušje
- 54 Klasje
- 55 Peter
- 56 Ujeta
- 57 Sosed
- 58 Potres
- 59 Svet

- 60 Vojna
- 61 Gnus
- 62 Klic
- 63 Luč
- 64 Sreča
- 65 Človek
- 66 Tavanje
- 67 Življenje
- 69 Rada te imam
- 70 Ženska
- 71 Ljubzen
- 72 Hrepenenje
- 73 Spomin
- 74 Želja
- 75 Ples
- 76 Ko so češnje cvetele
- 77 Cvet
- 78 Pogrešam te, mati
- 79 Cipresa

81 U T R I N K I

- 83 Tebi
- 85 Domačija
- 87 Maj
- 89 Osamljena
- 91 Roža

93 S O N E T N I V E N E C

- 95 LUNI ZAPELJIVKI
- 102 Magistrale

- 105 Janez Kovačič:
DUŠE HRAM ODPRT

111 ZAHVALE

VRTNICA

Ni vrtnice brez trnja,
življenja brez trpljenja,
ljubezni brez hrepenenja,
smrti brez upanja.

Ni vrtnice brez trnja,
matere brez ljubezni in bolečine,
domače izbe brez radosti in spomina,
domovine brez žrtev in zvestobe.

Ni vrtnice brez trnja,
boja brez idealov in smrti,
naroda brez jezika, kulture, zgodovine,
nacije brez države,
države brez ozemlja in zastave.

Ni vrtnice brez trnja,
spokojnosti brez domovine.

ŠEPET

Šepetala si mi,
kako lep je ta jablanov cvet,
ta domači svet, vse te vonjave.
Občutil sem čarobno moč ljubezni,
omamo,
vonj narave in tvojega telesa,
brstenje tvojih prsi,
tvoje vlažne ustnice,
privila si me k sebi, vročina,
šepetanje,
ti si moj svet, moj jablanov cvet.

Šepetala si mi,
ljubim te, goreče, tako resnično in trpeče,
želim si te,
močno me objemi, prižemi k sebi in vzemi.
Ostani,
Amerika, bogastvo, sva jaz in ti,
najin domači svet, najin jablanov cvet.

Šepetala si mi,
ne odhajaj.
Brkini v soncu žarijo od cvetja,
zapeli bodo spet stroji v Bistrici,
obrodila bo zemlja,
svetlika se nov dan.
Odšel sem brez slovesa.
Vse življenje slišim tvoj šepet,
v srcu nosim jablanov cvet.

NOSTALGIJA

Silvestrovo 1975,
škrlatno-modra obleka,
biserna ogrlica, lakasti čevlji,
nestrpnost, še zadnje priprave.
Čudovit večer,
Ljubljana kot biser nešteti lučk,
obdana s svetlikajočo se čarobno meglico.
Hotel Lev, Panorama,
obložena miza, raki, ribe, sladice.
Nasmejani, vedri obrazi,
vonj po žlahtnem,
pesem, zvoki harmonike in kitare.
Šepetanje, hrepenenje, želje,
slovo od prehojenega, pričakovanje novega,
napetost, odštevanje, minute, sekunde,
naposled čarobno besedilo pesmi
"Ko pride polnoč, ko gorijo le še sveče ..."
trenutek vesoljne ljubezni.
Objemi, poljubi, ena sama melodija, en glas,
kot da smo se zlili v eno,
eno samo dušo, eno srce,
ena sama ljubezen in veselje.
Ples, polka, kolo Jugoslavija, vriski,
stiski rok prijateljev, znancev, neznanih.
Nobene mržnje in slutenj,
kot da so si bogovi podali roke,
za vedno izginil pekel,
zavladal en sam bog, bog ljubezni.
Čarobna polnoč,
dolga, globoka silvestrski poljub,
nepozabna, enkratna, neponovljiva.
Nostalgija.
Nostalgija za trenutkom, ko je prevladala ljubezen,
kot v sanjah ali pravljici,
nostalgija v duši.

SNEG

Večer,
kmečka domačija na robu Poljanske doline,
okno, luč, otroški smeh,
večerja, slastne domače klobase, žganci, kislo zelje,
za mizo štirje razposajeni kruleči želodčki,
Janez, Miha, Francelj in Urška.
Nenadoma veselje in vzkliki,
mati, poglej sneg,
sneg pada, prvi sneg.
Pred večerjo molitev,
kakor nekoč na kmetijah v dolini,
kot da zla čarovnica ali dobrohotni palčki televizije
in utrip časa še niso zasvojili njihovih src.
Hvala ti Bog za te dobre,
hvala ti za prve snežinke,
da bo zemlja počivala, polje bolje obrodilo.

Jutro,
vse belo, čisto bele majhne snežinke,
Poljanska dolina, prekrita s čarobno belo odejo,
v daljavi lesketajoči se v soncu vrhovi planin,
zimski idila, podoba trenutka življenja.
Otroci na sankah, prvi koraki na smučkah,
radost, sreča, veselje,
mladost, ki še ne pozna skrivnosti in pasti življenja.
Oče v hlevu, mati na pragu hiše,
pogled na polje, odeto v belo,
misel,
kako lepa je ta naša zemlja.
Preblisk v glavi, zaskrbljenost,
vojne, same vojne, tuj denar in pohlep.
Želja,
da bi ostalo to polje za vedno naše, slovensko,
tako deviško čisto in lepo, kot je ta prvi sneg.